

2

Tomášek



ZPRÁVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

Umění milovat je velké umění, a přitom většina lidí to zkouší opravdu amatérsky . . . Je třeba umět využít Boží sílu, která se nabízí ve svátosti.

*arcibiskup Jan Graubner
na biskupském synodu*

Úvodní slovo

Než jsem si stačil uvědomit, že léto je už opravdu za námi, zjišťuji, jak málo dní zbývá do Dušiček. A do slavnosti Všechných Svatých! Samozřejmě, že všichni prožíváme vzpomínku na zemřelé víceméně intenzivně, což je často ovlivněno tím, kolik z těch blízkých nás už předešlo. Čím je člověk starší, tím více přátel má na věčnosti, a stále méně s kým si povídat, sdílet radosti i starosti co nese život.

Ale je tu ten slavný den Všechných svatých. Těch, jejichž životní příběhy a jména známe, ale i těch, o nichž se už dnes nic neví. Svatí se svatými nenarodili, ale stali. A to proto, že celou svou důvěru vložili na Krista. Vzali vážně výzvu Božího slova a vytrvali. A my slavíme jejich vítězství. Vítězství Boží milosti, se kterou oni dokázali spolupracovat měrou a způsoby pro nás inspirujícími.

Slavnost Všechných svatých nás vyzývá k odvaze víry: věřit, že i náš obyčejný život je povolán ke svátosti, tedy k tomu aby byl krásný, inspirující

a naplněný. A v kontextu synody o rodině: že i má rodina je pro Boha drahá a vzácná, a že společně máme velké a svaté poslání. I zde jde o to, abychom se v důvěře v Krista a v milost svátostného manželství nechali vést Božím slovem. I v našich rodinách se – spoluprací s Boží milostí i lidskou vzájemností – zápasí o vítězství Boží lásky a milosti. Ještě arcibiskup Graubner: Společný duchovní život je (manžele) nezbaví křížů, ale pomůže objevit cenu lásky, která se neleká ani oběti. Nechají-li v sobě milovat Boha, zvládnou i krize, a dalším generacím ukáží model hodný následování.

Váš farář Jan Mráz

Z farní charity

Drazí!

S radostí a vděčností vám píšeme tyto řádky do farního časopisu. Vaše štědrost i v této době, kdy se sociální situace mnoha rodin zhoršuje, neochabuje. Díky vašim finančním darům jsme mohli opět přispět potřebným. Peníze jsme tentokrát zaslali složenkami různým charitativním organizacím u nás i ve světě.

Konkrétně jsme je poukázali na tyto účely:

Sdružení pěstounských rodin	3 000 Kč
Likvidace lepry	3 000 Kč
Misijní banka ubožáků	3 000 Kč
Asociace poskytovatelů hospicové paliativní péče	2 000 Kč

V tomto mariánském měsíci se obracejme k naší nebeské Matce a vyprošujme jejím prostřednictvím světu zmítanému nepokoji a násilím Boží pokoj a milosrdenství.

Dobrovolníci farní charity

Slovo nemocným

„Mistře, kdo se prohřešil, že se ten člověk narodil slepý? On sám, nebo jeho rodiče?“

Jan 9,2

Ježíš a apoštolové se setkali s člověkem, který byl od narození slepý. Bylo kolem mnoho dalších lidí a všichni chtěli vědět, kdo zavinil toto těžké postižení člověka. Ježíš však na tuto otázku nedává odpověď, která by jednoznačně určila viníka, ale zdůrazňuje, že se neprovinil ani slepý muž a ani jeho rodiče. Otázka byla zaměřena do minulosti, ale Ježíš odpovídá otázkou, která je zaměřena do budoucnosti a tou se ptá, k čemu má tato událost sloužit a čemu prospět. On tím naznačuje, že tato událost a toto utrpení člověka může

ve skutečnosti prospět. To znamená, že snášením bolesti bolest může být změněna tak, že prospěje nejen tomu, kdo ji prožívá, ale i dalším lidem, kteří událost sledují.

Takovým způsobem se máme dívat na utrpení i my v této době. Může to být jakékoliv utrpení fyzické či psychické. Každé můžeme prožívat s vědomím, že nejsme sami, že je s námi Bůh, který zná, co prožíváme, ví, jak je to pro nás těžké a jakou potřebujeme pomoc, abychom všechno prožili tak, že nám to neuškodí, ale prospěje.

Když tento stav trvá delší dobu a není naděje na zlepšení, je to velmi těžké, ale je to zkouška víry a důvěry. I v ní je Bůh s námi a dává nám potřebnou pomoc, abychom nepropadli beznaději. My musíme v době, kdy se nám vede dobře, prosit o světlo, abychom chápali smysl zkoušky, kterou prožíváme a i o sílu, abychom vydrželi i když je to těžké. Nemůžeme spoléhat jenom, na svoje síly, ale i na Boží pomoc. S ní jsme schopni prožít každou situaci správným způsobem. Nesmíme na sebe nechat působit negativní myšlenky lidí, kteří jsou zaměřeni jen na pozemské hodnoty a zapomínají na to, že lidský život nekončí tělesnou smrtí, ale pokračuje ve věčném životě.

o. J. Šik

Všimli jste si?

Hned na úvod se omlouvám za změněné téma, které jsem dosud nastolil. To proto, že to dnešní nesnese odklad.

Tak tedy: Jak všichni víme z médií, začala v neděli 5. října t. r. v Římě synoda o rodině. A to nejen proto, že rodina prochází hlubokou krizí. Otřásají se její základy. Musí vzdorovat tlakům proti podobě i trvání.

Úkolem synody je nejen připomenout světu krásu, účelnost a hodnoty rodiny, ale také najít řešení na velmi naléhavé problémy, které s rodinou souvisí: vztah katolické církve k rozvedeným a znovu sezdaným.

Jistě není mezi námi nikdo, kdo by danou problematiku zlehčoval, podceňoval, nebo dokonce byl přesvědčen, že se ho netýká.

Dostali jsme všichni šanci, alespoň to minimum, něco pro to udělat. A sice: V nedělních ohláškách 5. října, v den, kdy synoda začala, zazněla nabídka. Letošní říjnovou modlitbu růžence naší farnosti můžeme obětovat právě na tento úmysl – za rodiny, od pondělí do pátku v 17 hodin v našem kostele. Kéž by jeden člen z rodiny, alespoň

jedenkrát přišel vytvořit a podpořit tento duchovní zápas za rodinu.

Naléhavě vyzývám a prosím bratry a sestry všech stavů, nejen ty, kteří denně mohou a chtějí, ale tentokrát i ty, kteří dosud nedocenili sílu přímluvné modlitby.

A proč je tento delikátní, závažný a neodkladný problém svěřen zrovna Panně Marii?

„Blahoslavít mě budou všechna pokolení“, zní prorocky z úst P. Marie. Jinými slovy to znamená: křesťané budou velebit Boha i tím, že se budou radovat z lidí, na nichž ukázal, jak je veliký a dobrý. A kde jinde je první škola lásky než právě v rodině.

+ jáhen Ivan

Zamyšlení nad jedním módním trendem

V tisku se v létě objevila zpráva, že ve čtyřech a půl milionu domácností v České republice žijí podle odhadů téměř dva milióny psů a milión koček. Psů je tedy více, než je počet obyvatel ČR ve věku do 19 let. Jedno nebo více domácích mazlíčků tak chová podle statistik polovina českých domácností. V počtu uvedených chovaných zvířat na počet obyvatel jsme v Evropě na samé špičce (zde jsme i v jiných, ne zcela pozitivních ukazatelích, např. ve spotřebě piva, ve výskytu rakoviny

tlustého střeva, ve výrobě pervitinu, spotřebě marihuany). Všeho moc škodí, i když to může být považováno za moderní. Pokud jde o psy, nemám na mysli psy služební, vodící, slepecké atp., kteří jsou opravdovou pomocí pro své pány. Také pro některé opuštěné seniory může být pes jediným společníkem. Znamé jsou však problémy spojené s chováním psů. Jen část majitelů po svých psech uklízí jejich výkaly. Skupinky pejskařů se shromažďují časně ráno nebo i v noci v blízkosti domů a svým hlasitým hovorem (a jejich mazlíčci hlasitým štěkáním) narušují spánek občanů. Psi vnikají na dětská hřiště, která znečišťují. Někteří psi ohrožují běžající sportovce nebo i chodce. Mnoho lidí, a co je smutné, že i dětí, bylo psy pokousáno.

Proč se lidé mnohem více než dříve upínají na kontakty s němou tváří? Myslím, že vztah ke psu mnohdy nahrazuje vztah k člověku, zejména v jeho emocionální rovině. Úzce to také souvisí se stylem života a se schopností a ochotou navazovat a udržovat takové mezilidské vztahy, které lidi emocionálně naplňují. Člověk má potřebu mít někoho rád a sám být milován. Snad i proto si lidé zvířata „polidšťují“ a podle toho se k nim chovají. Jde o posun objektu lidských emocí, který pro lidskou společnost jistě není přínosný. Domácí mazlíčci jsou dnes často

středem zájmu jednotlivců, párů, někdy i rodin. Jednodušší a méně zavazující je jistě mazlení se psem než emocionální kontakt s člověkem (nemám zde na mysli úchylku zoofilii). Dnes mnohým domácí mazlíček nahrazuje skutečného partnera, člena rodiny. Někteří dávají přednost psu i před svými nejbližšími. Např. z internetu 15. 8. 2013:

„Z potápějící se lodi nejprve zachránil svého psa, až pak se vrátil pro manželku.“ Nebo z 13. 3. 2014: „Britka si po rozvodu vzala svou čtyřletou fenku. Podle britského deníku Metro byla v minulosti vdaná za muže, ale svazek měl krátkého trvání. Časem si uvědomila, že vše, co hledala, našla ve své fence.“

Je zřejmé, že lidé, kteří jsou zklamáni z nepodařených mezilidských vztahů nebo mají ze vztahů obavy, se často upínají ke vztahům se zvířaty. S chováním domácích mazlíčků jsou spojeny velké peníze – jde o velký byznys. Od jejich zakoupení přes stravu, výcvik, psí doplňky, salony, soutěže, časopisy až po veterinární péči, psí hotely, útulky a psí hřbitovy. Proto je tato móda záměrně podporována i médii – např. sdělují, že „Obamovi mají dalšího psa“. Napsat něco ne zcela pozitivního v tomto směru není tedy obvyklé.

Dříve lidé mezi sebou mnohem více komunikovali, byli schopni se aktivně bavit – zahrát si třeba divadlo,

přečíst si nějakou knihu a diskutovat o jejím obsahu atp. Měli také větší slovní zásobu (a používali méně vulgárních výrazů), což je evidentní při poslechu hovoru dnešních mladých lidí. Byli soudržnější a asi se měli i víc rádi (bylo mnohem méně rozvodů). Svě city si dovedli dávat najevo, tedy je jak dávat, tak i přijímat. Členové dnešní moderní společnosti na sebe nemají moc času a to se týká i citových projevů. Rodiče někdy na výchovu, a také na rozvoj citové oblasti svých potomků nemají, někteří lásku těch nejbližších sami v dětství nepoznali – mohou být citově oploštělí (evidentní je to u osob, které vyrostly v dětských domovech bez rodičovské lásky). Jiní rodiče na rozvoj citové stránky svých dětí nemají čas nebo si její důležitost pro rozvoj dětí a jejich život neuvědomují. Je jistě mnohem snazší kupovat dětem hračky (později jim dávat peníze), pořídit domácího mazlíčka, než naplňovat roli rodiče a věnovat se dětem a jejich rozvoji. Rodiče často podlehnou naléhání svých někdy emocionálně nesaturovaných dětí, koupí jim pejska a předpokládají, že tím udělali pro děti to nejlepší a že se tak o ně dobře postarali. Sami si však často, při své časové zaneprázdněnosti, přiberou ještě další povinnost – pravidelně pečovat o potřeby psa (dětí se k tomu běžně nemají), místo aby si udělali více

času pro své děti. Průměrně lidé mohou strávit denně hodinu až dvě věnováním se svým mazlíčkům. To může být v přepočtu ročně 730 hodin nebo 91 pracovních směn nebo 30 celých dní, které by člověk mohl místo třeba psům věnovat dětem, sebevzdělání, charitě atp.

Bohužel je i mnoho mladých lidí, kteří si buď sami nebo jako partneři či manželé pořizují jednoho nebo i více psů (kdo dnes nemá psa není IN) a o tom, že by měli mít dítě, někteří ani moc neuvažují. Říkají, že jsou ještě mladí, potřebují si přece vybudovat kariéru, užít si, a péči o psa snadněji zvládnou (někdy sice s pomocí příbuzných, přátel, či psích hotelů). Dítě by však od nich vyžadovalo po všech stránkách větší nasazení.

Náš národ vzhledem k nízké porodnosti vymírá, stejně jako ostatní národy Evropy. Dříve bývalo v rodinách více dětí. Dnes je vyšší populace zpravidla jen u Romů a muslimů. Zejména vyznavači Aláha tak mohou po určité době tvořit v Evropě většinovou populaci. Potom se ale budou chovatelé psů divit, protože pes je pro muslimy nečisté zvíře, a tak jejich chov nebude možný. A údivů zbývající původní populace pak bude jistě více (zacházení s ženami, jejich oblékání, zaměstnání, právo šaria, zákaz alkoholu, vepřového masa atd.).

Po mnoho let bylo pozitivní skutečností, že v křesťanských rodinách bývalo více dětí. Souviselo to i s nepoužíváním antikoncepce, zejména hormonální, o jejíž škodlivých účincích na ženu se v poslední době konečně mluví i v médiích. Podporujme tuto tradici a navíc pomáhejme těm rodinám s dětmi z naší farnosti, které to potřebují. Měli bychom jim hlavně pomáhat tak, aby rodiče měli na své děti více času. Samozřejmě, v první řadě se věnujme svým dětem a dětem v naší širší rodině, dávejme jim tu správnou a všestrannou výchovu založenou na křesťanských hodnotách a rozvoji jejich citové výbavy. V další generaci se aktivně zapojme do péče o naše vnuky. Upřesněme si vlastní (sociálně i křesťansky žádoucí) hodnotovou hierarchii a podle toho nasměrujme své aktivity. A pokud máme volnou časovou kapacitu, nabídněme svoji pomoc svým blízkým, známým a rodinám ve farnosti. Jistě se nám za tuto pomoc a věnovaný čas dostane jednak vděčnosti a lásky rodičů i jejich dětí, a také Pán určitě ocení naši péči o další generaci víc než péči o domácí mazlíčky.

PhDr. Jan Weinberger

Víkend rodin s malými dětmi

Fryšták 19. - 21. 9. 2014



Jé, to vypadá dobře! Pojedeme? Ale budou děti zdravé, ... ? a je to na celý víkend ... měli bychom raději vyřídit to a to ... a taky to cosi stojí ... Ano, cosi to stálo, ale neměnila bych.

O co vlastně jde? O víkend pro rodiny s malými dětmi. Už několik let jej jednou za rok pořádá komunita Emmanuel na různých místech, poslední dva roky ve Fryštáku na Zlínsku.

Kdo tam jezdí? Inu rodiny s dětmi převážně z katolického prostředí, a že

jich tam vždycky je (těch dětí ☺). Letos převažovaly děti dvouleté až pětileté, tak si snad umíte představit ten šrumec třinácti rodin na jednom místě třeba při bohoslužbě ...

A proč by nás to mělo zajímat? Třeba proto, že je dobré se jednou za čas zastavit. Jakoby na chvilku vystoupit na malý ostrůvek z té rychlé řeky, v níž stále se svou rodinou jedeme, a podívat se kolem sebe trochu s odstupem, z jiného úhlu než jsme zvyklí.

Hmm ... a co s tím? No, pak je jistá možnost, že zaslechneme nově to, co sice dobře známe, ale v praxi nepoužíváme. Je tu totiž takový luxus, že děti už od těch nejmenších mají zajištěno hlídání a mají svůj program úměrný věku a rodiče se mohou posadit vedle sebe do kruhu a místo neustálého brebentění svých ratolestí společně a nerušeně čerpat inspiraci pro své manželství od jiných manželských párů. Ze začátku to zní dost teoreticky (jako že jsme přece Božím obrazem a co to může a má znamenat v naší rodině; že do nekonečna se opakující práce v domácnosti může úzce souviset s duchovním životem či úplně normální rodinný život jako evangelizace – tedy pokud má naše okolí proč ptát se, proč jednáme jinak ... apod.), ale postupně to začne zapadat do sebe s praxí. To zejména při rozhovorech ve skupinkách – letos zvlášť ženy a zvlášť muži a nejvíc samozřejmě při osobním povídání ve dvou.

Ale to přece nejde, jsou tu ty děti, ne? Ano, jsou, ano, jde ☺. Letos jsme totiž obdrželi darem mimořádně krásné počasí, a tak jsme si mohli (někteří po letech) vyrazit na manželské rande. Nespící děti jsme v poledním odpočinku odevzdali „hlídačům“, u spících jsme nahlásili souřadnice: číslo pokoje – jméno – přibližná doba spánku, a potom jsme, ještě mírně nervózní, jak to bez nás zvládnou, vyrazili ven. Ven, sami dva – volno téměř na sto minut. Dobrých, požehnaných sto

minut ... to se musí zažít. A těmi to neskončilo. Ona totiž s jídlem roste chuť – a tak při závěrečném sdílení opakovaně zazněla rozhodnutí zařídit si hlídání a pravidelně mít svůj čas (jedni manželé od čtyř dětí tomu říkají „randetime“) jen my dva. Nemusíme nic světoborného řešit, ale prostě být spolu. Třeba jen proto, abychom si neodvykli, že patříme k sobě; abychom se za pár let nedivili, kdo to vedle nás stojí ...

A to je všechno? Ne. Sobotní večer patří přímluvné modlitbě. Děti spí, rodiče se sejdou v kapli, nejprve společně chválí Pána. Potom přistupují vždy pár po páru dopředu, vyjádří, za co by chtěli prosit a ostatní se za ně přimlouvají. Zní slova, písně, biblické verše – upřímná modlitba, povzbuzení, odevzdání, přijetí. To je mnoho.

A co děti? Nejsou tam jen tak odložené? No, tady je slovo jednoho z nich, tak posuďte sami:

Ve Fryštáku je moc hezky. S hlídači jsme hráli různé hry např. kulečnick, stolní fotbal, pingpong, beng a lezli jsme na horolezecké stěně. Večer byl večerníček. A když jsme měli čas, tak jsme s ostatními v klubovnách řádili s matračkami. Nakonec byla bojovka.

A proč to vlastně píšu? Abyste nepřehlédli příležitost vystoupit na nějaký ostrůvek ze své řeky a využili ji. Pán s vámi.

*Iva a Anča Oukropcovy
(Autorky jsou z Českobratrské církve
evangelické v Brně)*

Volební agitace

Patrně poněkud více než obvykle prožíváme nyní senátní volby, neb se jich účastní nejlepší kandidát v historii senátu. Pár let po převratu jsem se s různou intenzitou účastnil snad všech volebních kampaní. Naposled při prvních volbách do senátu. Tehdy se volilo ve všech obvodech, a tak jsem aktivně podporoval hned dva uchazeče (tedy uchazeče a uchazečku). Oba si úspěšně zasedli.

Letos byla moje podpora jen pasivní. Slíbil jsem kandidátovým synům, že jejich snahu přesunout otce do Prahy, podpořím vyvěšením plakátu na náš dům v rušné ulici. Netušil jsem, k jak náročnému úkolu jsem se zavázal. Plachta, kterou jsem obdržel, byla patrně připravena k přichycení na plot předzahradky, který jsme zbourali již před lety. Přední stranu domu máme zcela porostlou břečtanem a přísavníkem, před domkem stromy a keře. Jak známo, v džungli se ztratí i takový velmi výrazný exot. Nezbyvalo než jej umístit na štítovou stěnu do proluky. Zodpovědně jsem oprášil své matematické vědomosti a metodou kritických cest hledal optimální topologické umístění s možností zasažení všech skupin potencionálních voličů. Po pár dnech, kdy si plakátu nevšimli ani

ti, kteří o něm věděli, jsem rezignoval na možnost oslovit i posádky horkovzdušných balonů a zcela se zaměřil jen voliče pohybující se po pozemních komunikacích. Znovu jsem nejmladšího potomka vyhnal na střechu (jistil jsem ho pohledem) a přemístili jsme plachtu k hraně domu. Změna polohy zaujala, ještě ten den se mě dva sousedi ptali, kolik se platí za vyvěšení volebního poutače na vlastní nemovitost. Nebyl jsem si jist, zda neprozrazuji důvěrnou volebně strategickou informaci, ale sumu jsem jim sdělil.

Přes všechny zkušenosti se zapojením do volebních kampaní nebo jejich sledováním mám pořád pocit, že se dělají špatně. Už snad asi před čtyřiceti lety jsem byl sám zasažen geniální volební kampaní, ale nedokáži z toho vyvodit nějaké praktiky pro dnešek. Snad to bude inspirovat někoho jiného. Byla to téměř ideální volební kampaň, minimalita nákladů na získání jednoho voliče asi nemůže být překonána. Volební agitace šla za lidmi, ale neobtěžovala, zjevovala se tam, kde její vnímání nemohlo být pocítováno jako ztráta času. Přesně si pamatuji, kde a jak mne zasáhla. Bylo to na pánských záchodcích kina Kapitol. Na kachličkách ve výši sklopených očí tam byla přilepena hnědá kancelářská páska a na ní jedinou státem nekontrolovanou tiskárnou, tedy dětskou razítkovací

tiskárničkou, vytištěn úderný slogan: „Každý, kdo je pro srandu, volí Rudy Kovandu“. To spojení intimního místa, skromných sdělovacích prostředků a obrovského vznešeného ideového obsahu na mě mocně zapůsobilo. Poprvé a naposled v životě jsem poslal svůj hlas do ankety Zlatý slavík.

Teď mě napadlo, že lepší pointa by byla, kdybych napsal ... a volil jsem Karla Gotta, ale nebylo to tak.

Pavel Pandan Zahradník

Povídka

Do zповědні místnosti vklouzne osmiletá Anička. Pan kaplan má rád tohle trochu přecitlivělé děvčátko, které bere svátost smíření velmi vážně.

Nakonec přijde otázka: „Já se modlím, aby nikde nebyla válka, ale co ještě můžu dělat, aby neumírali nevinní lidé, malé děti?“

Jelikož se ve velkých modrých očích zaleskly slzičky, pan kaplan hned situaci odlehčuje: „To se ale dozvíš hrůzostrašné věci:

Tak za prvé: svědomitě se učit i to, co tě nebaví, pomáhat mamince a tátovi a poslouchat je. A už nemusím říkat: nebýt líná, drzá, neposlušná.

Všimnout si, když někdo potřebuje pomoc – nebýt lhostejná.

Snažit se odpustit, když ti někdo ublíží – nebýt naštvaná, uražená,

nehádat se a pro kluky platí nervat se, až z nich cucky (triček, mikin) lítají.

Učit se přát druhému, když má něco lepšího, hezčího než ty – nebýt závistivá.

Dokázat se zastat toho, komu druhí ubližují (teď Aničku polilo horko, když si představila o hlavu větší kluky ze třídy). On se k tobě možná někdo přidá – prostě nebýt zbabělá.“ Pan kaplan se odmlčí, protože to, co právě řekl, je asi jediné, co se opravdu Aničky týká, a pak pokračuje:

„A největší zbabělec je ten, kdo lže. Kdo něco provede, nepřizná se, anebo to dokonce chce hodit na druhého!“

„Víš, Ani, vaše generace je o moc chytřejší, než jsme byli my. Ale mnohé děti mají velkou nevýhodu: mají všechno, o co si řeknou. Často se nenaučí dělat i to, co je nebaví, a pak si musí svou víru těžce vybojovat. Bůh nás neudělal jako loutky. Chce, abychom se sami odpovědně rozhodovali. A nese-li si někdo z dětství: tohle mě nebaví, to dělat nebudu, pak pro něj není vůbec lehké, najít správnou cestu. Co je jeho povolání, proč ho Bůh poslal na svět.

Ale tebe, cáčorko, se to myslím netýká. Prostě se snaž poctivě prožít každý den. Večer se ohlédni, co se povedlo a co ne. Poděkuj, popros. To bude tvůj příspěvek k míru.

A teď si běž na chvíli jen tak sednout nebo kleknout a v tichu naslouchej, co ti Pán říká. Dávám ti rozhřešení ve jménu ...“

Teď má asi pěkně zamotanou hlavu – tak 360° kol dokola, pomyslí si pan kaplan. Hlavně ať se jí nezatočí venku a při pádu si nezpůsobí nějaké vážné zranění (třeba odřené koleno). To bych na tom měl svůj podíl a musel ke zpovědi. Uff. ☺

Marie Sojka Veselá

Lehce depresivní zamyšlení končící nadějí

Paní katechetka čeká na chodbě. Chce být ve třídě vždy dříve než žáci, aby nedošlo k poškození či úplné demolicí školního inventáře.

Crrrr. Z jedné třídy vyběhnou dvě neznámé holčičky: „Paní učitelko, my jsme teď v angličtině měli takovou soutěž. Byli jsme rozdělení na dvě skupiny. My prohráli, a oni se nám teď posmívají, že vyhráli, protože podváděli.“

Katechetka si přičupne k dívkám: „Tak za prvé: samy vidíte, jak to bylo hnusný. Takhle vy to nikdy dělat nebudete, že?“ A po chvílce přemýšlení dodává: „Teď máte výhodu, oni vám při tom posmívání odhalili svou strategii. Takže kdyby něco podobného ještě dělali, klidně se přihlaste a řekněte to. Podvádět se nesmí!“

Asi za tři hodiny se katechetka loudá k zastávce tramvaje v jedné ze svých „lehkých“ depresí. Podvádět se nesmí! Věta, která se do dnešní doby opravdu „hodí“!

Vzpomíná na jednoho svého studenta z konzervatoře, který si ke studiu právnické fakulty přibral i operní zpěv a úspěšně si krátil přestávky rozebíráním, jak on si představuje demokracii. Po dvou letech zanechal studia zpěvu, neboť usoudil, že porotu Verdiho árie dostatečně nepřesvědčí, a tudíž se bude držet standardního postupu. Když se přišel rozloučit, řekl větu, která u jednadvacetiletého kluka překvapí: „Víte, myslím, že dnes nemá smysl, aby slušný člověk vstoupil do vysoké politiky. Ušlapou ho a zlikvidují.“

Ano, to je realita. Ale přesto: jsme tu proto, abychom svět měnili k lepšímu. Bůh s námi počítá.

Paní učitelka už je na zastávce. Zatočí svou taškou, až se ozve ukřivděné písknutí gumových medvídků (prvňáčci by si hodinu bez pohádky na konci nedokázali představit). Kolemstojící udiveně pozvednou hlavu. Katechetka se na ně mile usměje ve snaze naznačit, že patří mezi blázný v podstatě neškodné.

A úsměv i naděje jí v srdci zůstávají. Podvádět se nesmí – to je negace. **BOJOVAT ZA DOBROU VĚC SE MUSÍ – TO JE ÚKOL!**

Marie Sojka Veselá

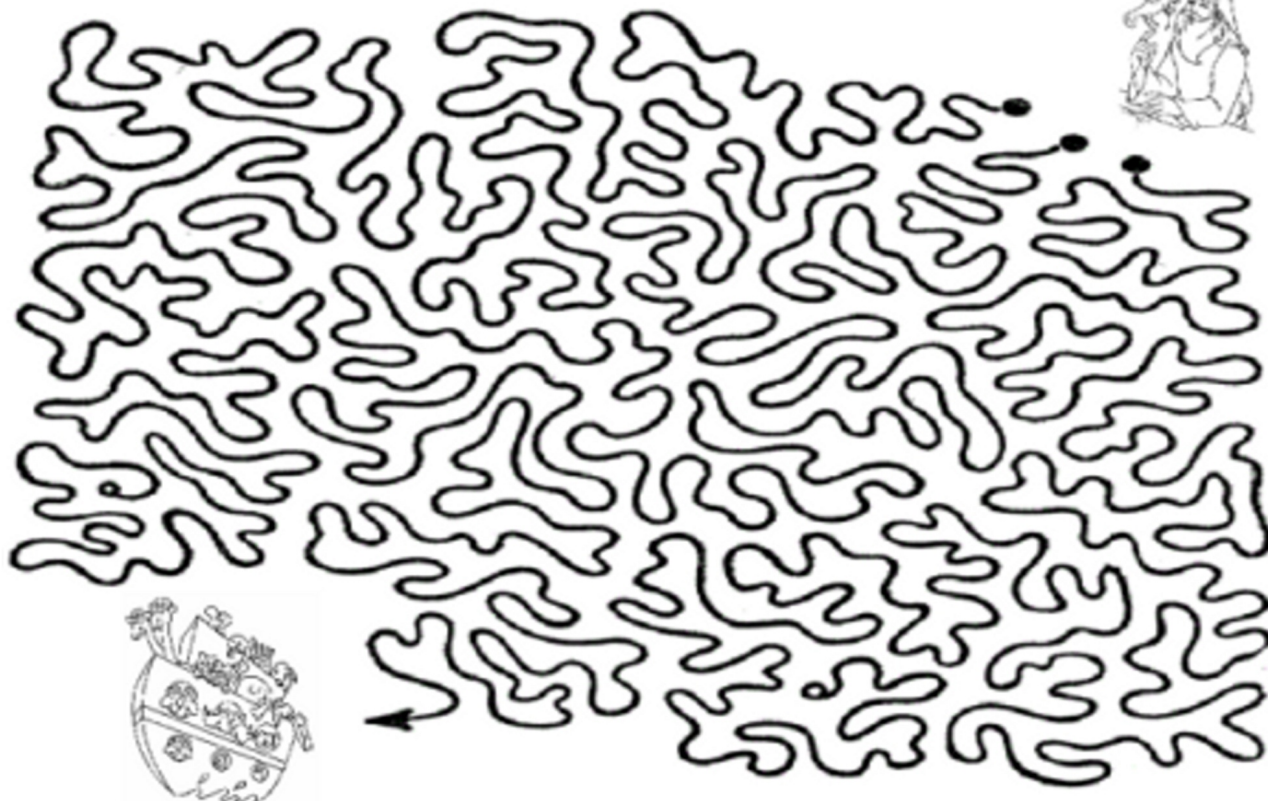
Díky Cacadu!

Poznámka redakce: PhDr. Zdeněk Papoušek postoupil v senátních volbách do druhého kola. A to je moc dobře, neboť (citace z facebooku) „... ohrožené děti potřebují neohroženého senátora.“

BYSTRÉ HLAVY

PRO NEJMENŠÍ

CESTA. Pomoz najít Noemovi jeho archu.



PRO STARŠÍ

PÍSMENA. Vyškrtej všechna Q, W a X. Zbylá písmena tvoří tajenku.

Q	W	J	X	A	N	Q	P	A	W	X	V	E	L	Q	II.	,	V	L	W	A	S	X
T	N	Q	I	M	W	J	M	E	N	X	Q	E	M	W	K	A	R	X	O	L	J	Q
Ó	Z	E	W	F	X	W	O	Q	J	T	W	Y	X	L	A	,	Q	B	Y	L	W	P
A	P	E	X	Q	Ž	E	M	T	W	E	M	E	X	Ř	Q	D	V	A	C	W	E	T
X	S	E	D	Q	M	W	L	E	T	.	X	Q	S	V	W	A	X	T	Q	O	Ř	E
Č	W	E	X	N	Q	B	Y	L	W	V	N	E	X	D	Ě	L	I	Q	B	O	W	X
Ž	I	Q	H	O	W	M	I	X	L	O	Q	W	S	R	X	Q	D	E	W	N	S	T
V	I	X	2	7.	Q	W	D	U	B	X	Q	N	W	A	X	2	0	Q	X	1	4	.

obrázky: <http://www.ages.com/>

Klára Špunt Zelinková

TOMÁŠEK – Zpravodaj při kostele sv. Tomáše v Brně. Vydává Řím.-kat. farnost u sv. Tomáše v Brně, Lidická 6, 602 00 Brno, ☎ 545 57 22 15, č. účtu: 4200061594/6800, Internet: <http://www.svtomas.net/>

P. Jan Mráz – farář, **redakce:** M. Veselá, M. Keprtová, V. Keprt. Schránka pro el. příspěvky: redakce@svtomas.net, ostatní příspěvky předávejte kostelníkovi. Vychází pro vnitřní potřebu farností. Nevyžádané příspěvky nevracíme. **NEPRODEJNÉ.** Uzávěrka příštího čísla 9. listopadu 2014.